

KJØBENHAVN.

SÆSON 1899—1900.

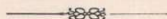
Torsdag den 18de Januar Kl. 8.

Koncert-Palæets store Sal.

Sigrid Schøller Koncert

med velvillig Assistance.

Til Fordel for forulykkede norske Fiskeres Efterladte.

PROGRAM.

Prolog af THOMAS P. KRAG fremsiges af Frk. ELNA JACOBSON.

1.	EDVARD GRIEG:	a. Fiskervise. b. Ved Ronderne. c. Efteraarstormen.	} Frk. SIGRID SCHØLLER og KOMPONISTEN.
2.	a. AUG. SÖDERMAN: Kung Heimer og Aslög, Ballade. b. MISKA HAUSER: Drømmen. c. FLÉGIER: Stances med <i>obligat Violoncel</i> og <i>Violin</i> .		} Hr. EUGÈNE DE DANCKWARDT.
			D'Hr. EUGÈNE DE DANCKWARDT, PECKEL MØLLER og C. MADSEN.
3.	NICOLAI: Duet af »De muntre Koner i Windsor«.		Frk. ELLEN BECK og Fru SIGRID SCHØLLER.
4.	SAINT-SAËNS: Duet og Arie af »Samson og Dalila«		Fru SIGRID SCHØLLER og Hr. EUGÈNE DE DANCKWARDT.
5.	SIGNE LUND SKABO: a. O Herre! b. Vandrerens. c. Klungerrose.		} Frk. ELLEN BECK.
6.	PADEREWSKI: Sonate, Op. 13, for <i>Piano</i> og <i>Violin</i> . <i>Allegro con fantasia</i> . — <i>Intermezzo</i> : <i>Andantino</i> . — <i>Allegro molto quasi Presto</i> .		Fru MARIE DAHL f. MUSSEUS og Hr. LUDVIG HOLM.
7.	LANGE-MÜLLER: a. Ved Vuggen. b. Solen springer ud som en Rose.		} Fru SIGRID SCHØLLER.
	CHR. SINDING: a. Majnat. b. Høst på hejen.		
	EMIL SJÖGREN: Falks Sang af »Kærlighedens Komedie«.		

Accompagnement: Frkne. HANNE FABRICIUS og MARIE WULFF.

Flygel: HORNING & MØLLER.

EDVARD GRIEG:

a. **Fiskervise.**

Det hænder vel ofte,
du kaster fra tofte
dit snøre fra bord,
men har ikke lykke
til flyndren at rykke
med angel og snor.

Ti flyndren, som laksen,
hun bider ej straksen,
er heller lidt sen.
Jeg kjender de drenge
som siddet har længe,
fik aldrig et ben.

Når snøret er runden
og sænket til bunden,
står lykken hos Gud.
Han giver ej skarnet;
kast derfor kun garnet
i Jesu navn ud!

Gud signe din angel,
at ej den har mangel
paa torsk eller skrei!
Og gid han maa føre
til dig og dit snøre
den levrede sei!

Ved Petter Dass.

b. **Ved Rondarne.**

No ser eg atter slike Fjell og Dalar,
som deim eg i min første Ungdom såg,
og sama Vind den heite Panna svalar,
og Gullet ligg på Sjno, som før det låg.
Det er eit Barnemål, som til meg talar,
og gjer meg tankefull, men endå fjåg.
Med Ungdomsminne er den Tala blandad;
det strøymer på meg, so eg knapt kan anda.

Ja Livet strøymer på meg som det strøynde,
når under Sjo eg såg det grøne Strå.
Eg drøymer no, som før eg altid drøynde,
når slike Fjell eg såg i Lufti blå.
Eg gløymer Dagsens Strid, som før eg gløynde,
når eg mot Kveld af Sol eit Glimt fekk sjå.
Eg finner vel eit Hus, som vil meg hysa,
når Soli heim til Notti vil meg lysa.

A. O. Vinja.

c. **Efteraarstormen.**

I Sommer var Skoven saa grøn, saa grøn,
og Kvidderen gik saa lunt i Løn.
Da blæste Stormen sin veldige Lur,
det skjælv i den tætteste Blademur.

Og anden Gang han tog Luren fat,
da falmede Skovens grønne Hat.
Men tredje Gang da sank hver Løv,
og Bladene fløj i Slud og Støv!

Alt blev plyndret en Efteraarssnat,
nu holder Vintren sit indtog brat.
Alt er saa koldt, saa tomt og øde,
mangen en Bøg blev dømt til Døde.

Hvor blev du af, du milde Sol?
Stormen har taget din Kongestol!
Blegnet er hver en Rosensblomme,
Somren er omme!

Men Fattigfolk prise Stormens Rov,
lidt Brændsel de sanke til Husbehov,
og Vintren, som er saa streng og haard,
den læger nok selv de Saar.

Den kaster en Kaabe hvid og blød,
om hver en Vunde, som Stormen brød.
Lad Vintren kun være streng og haard,
der kommer engang saa lys en Vaar.

Det ved hvert eneste lille Frø:
„For ret at leve man først maa dø!“
Det ved hvert eneste lille Skud:
Engang raaber Solen: „spring ud!“

Lad Vintren kun være streng og haard,
der kommer engang saa lys en Vaar!
Eja, hvor bliver det sødt at se
den første Blomst i den sidste Sne!

Chr. Richardt.

AUG. SÖDERMAN:

Kung Heimer og Aslög.

Det skiner sol öfver dal och fjell,
Kung Heimer öppnar sin harpa:
„Träd ut, liten Aslög, i fager qväll,
i svala källan två foten mjäll,
här sofva de vindar skarpal!

Träd ut, träd ut, liten Aslög vän,
låt tårarne mer ej strömmal
Till Norges fjellar vil kommit hän;
Kom, lyssna till harpan vid gubbens knän,
här vilja vi sorgerna glömma.

Träd ut, träd ut, liten Aslög fin,
att löga i källan klara!
Gom tårarne som ett kostligt vin,
här qvitra svalor, här surra bin,
här kunna vi trygga vara!

Här vilja vi glömma nöd och qval,
och mord och ramlande troner;
här vilja vi minnas kung Sigurds sal,
och din moders Brynhildas ättartal,
vid lekande harpatoner!

Här lurar ej mord, ej mörkt försåt
på dottern af Fafnersbane,
här gästar friden på ödslig stråt; —
träd ut, liten Aslög, och stäm din gråt,
medan ljusare tid vil ane“!

Franz Hodberg.

MISKA HAUSER:

Drömmen.

Jag har i drömmen gråtit
jag drömde Du var redan död
jag vaknar upp och tåren väter ännu kindens glöd.

Jag har i drömmen gråtit.
jag drömde Du förgåtat mig.
jag vaknar upp och smärtan vil ej lemna mig.

Jag har i drömmen gråtit,
jag drömde Du mig älskar än,
jag vaknar upp och af glädje floda mina tårar än.

586

FLEGIER:

Stances.

Quelque fois en levant les yeux
j'aperçois au ciel une étoile
qui semble pudique et qui voile
ses rayons plus mystérieux.
J'éprouve souvent un tel charme
devant son humide clarté
qu'il m'en vient alors une larme
de tristesse et de volupté.
Ma belle est douce et caressante
comme cette étoile sa sœur
elle a l'âme compatissante
et je l'aime pour sa douceur.

Comme l'abeille aime la fleur,
l'exilé sa mère patrie
le poëte sa rêverie
et le malheureux sa douleur.
Comme un cerf aime la rivière
où sa soif se peut apaiser,
comme la mousse aime la pierre
et la lèvres aime le baiser,
j'aime ma divine maîtresse
gaie ou songeuse tour à tour
je l'aime pour ma folle ivresse
et je l'aime pour son amour.

F. Loviot.

SAINT-SAENS:

Duet og Arle af „Samson og Dalila“.

Duet.

En ces lieux, malgré moi, m'ont ramené mes pas . . . Je voudrais fuir, hélas! et ne puis pas. Je maudis mon amour et pourtant j'aime encore . . . Fuyons, fuyons ces lieux que ma faiblesse adore! C'est toi! c'est toi mon bien aimé j'attendais ta présence! J'oublie, en te voyant, des heures de souffrance. Salut! salut! ô mon doux maître arrête ces transports! Je ne puis t'écouter sans honte et sans remords! Samson ô toi mon bien aimé, pourquoi repousser ma tendresse? Pourquoi, de mont front parfumé, pourquoi détourner tes caresses? Tu fus toujours chère à mon cœur, et tu n'en peux être bonnie! J'aurais voulu près de donner ma vie et l'amour qui fit mon bonheur! moi près de moi pourquoi ces alarmes? Aurais tu douté de mon cœur? N'est tu pas, mon maître et seigneur! L'amour at'il perdu ses charmes? Hélas! esclave de mon Dieu, Je subis sa volonté sainte; Il faut par un dernier adieu, rourper sans murmure et sans crainte. Le doux lieu de notre amour d'Israël renaît l'espérance! Le Seigneur a marqué le jour qui verra notre délivrance! Il a dit à son serviteur: Je t'ai choisi parmi tes frères pour les guider vers le Seigneur et mettre un terme à leurs misères! Qu'importe à mon cœur désolé. Le sort d'Israël et sa gloire! Pour moi le bonheur envolé est le seul fruit de ta victoire. L'amour égarait ma raison puand je croyais à tes promesses et je n'ai bu que le poison en m'enivrant de tes caresses! A ces de d'affliger mon cœur! Je subis une loi suprême. Tes pleurs ravivent ma douleur! Dalila! Dalila! Je t'aime! Un dieu plus puissant que le tien, ami te parle par ma bouche; c'est le dieu d'amour c'est le mien! Et si ce souvenir te touche, rappelle à ton cœur ces beaux jours passés aux genoux d'une amante que tu devais aimer toujours et qui seule hélas! est constante. Insensé! oser m'accuser! Quand pour toi tout parle à mon âme! Qu'il dût la foudre m'écraser! Dussé-je périr de sa flamme! Pour toi si grand est mon amour que j'ose aimer malgré dieu même! Qui dussé-je en mourir un jour, Dalila! Dalila! je t'aime!

Arie.

Mon cœur s'ouvre à ta voix
son s'ouvre les fleurs
aux baisers de l'aurore!
Mais, ô mon bien aimé,
pour mieux sécher mes pleurs,
que ta voix parle encore!
Dis-moi qu'à Dalila
tu reviens pour j'aurais,
redis à ma tendresse
les serments d'autrefois,
ces serments que j'aurais!
Ah! réponds à ma tendresse,
verse moi, verse moi l'ivresse!

Ainsi qu'on voit des blés,
les épis onduler
Sous la brise légère,
ainsi frémit mon cœur,
prêt à se consoler
à ta voix qui m'est chère!
La flèche est moins rapide
à porter le trépas,
que ne l'est ton amant
à voler dans tes bras!
Ah! réponds à ma tendresse,
verse moi, verse moi l'ivresse!

F. Lemaire.

SIGNE LUND SKABO:

a. O Herre!

O Herre, jeg er meget træt,
o Herre, skjænk mig Hvile!
Min Sjæl er tung af megen Sorg,
min Fod af mange Mile.

Min Fod har traadt mangt mødigt Stig
for Glæden mig at finde;
og jeg har set al Jordens Pragt —
men Glæden ingensinde.

Min Sjæl har søgt saa mangen Sjæl
for Freden mig at finde;
og jeg fik tusind gode Raad —
men Freden ingensinde.

Jeg ønsker, jeg var Barn igjen
og saa min Moder smile!
O Herre, jeg er meget træt,
o Herre, skjænk mig Hvile!

With. Krag.

b. Vandreren.

Jeg har vandret i Verden saa langt og vidt,
trampet saa mangt et kummerfuldt Skridt.
Verden var gjild, og Verden var stor,
Glæde og Lykke det fandtes paa Jord,
straalende Øjne og rømdende Kind
har fængst mit Sind.

Nu er jeg træt, og saar er min Fod.
Verden var gjild, — men den var ikke god.
Hvert lysende Haab, som dit Øie skabte,
hver varmende Glæde i Livet jeg tabte.
Om jeg en Grav hos min Mor havde faa't,
da hvile jeg godt. —

Joh. Sverdrup Holt.

c. Klungerrose (Hybenrose).

Klungerrose, Klungerrose,
dig jeg vie vil min Sang.
Du var Fattigbarnets Glæde
hele Sommerdagen lang,
spredte Duft og spredte Skjønhed
over støvet Vel paa Vang.

Hvad er enkelt som dit Bæger
tindrende i Duggens Skin?
Farven din er skjær og yndig
Som blufærdig Jomfrukind;
og din Duft er ren som Tanken
i uskyldigt Barnesind.

Klungerrose, Klungerrose,
mer end Centifogliens Pragt
priser jeg din kyske Ynde
dig har jeg til Hjertet lagt. —
Og du smykke skal min Kiste,
Naar jeg blir til Graven bragt.

John Paulsen.

LANGE-MULLER:

a. Ved Vuggen.

Jeg nynner og jeg bøder mit sølverhvide Slør.
Det gemmer alle Kvinder, naar Pige-drømmen dør.
Min Ungdoms hvide Drømme, som alle er forbi,
og mine varme Taarer jeg væver ind deri.

Jeg bar det selv paa Haaret, saa lykkelig og skøn.
Nu svøber jeg dets Rester om Dig, min lille Søn.
Saa nynner jeg den Vise, jeg sang saa ofte før,
om Drømmene, som vaagner, og Drømmene, som dør.

Saa træder jeg min Vugge og lukker Øjet i,
og væver nye Drømme til Vuggens Melodi.
Saa nynner jeg og drømmer og vaagner med et Suk
hvad gjør det, det er Drømme, naar Drømmen
blot er smuk?

Ludvig Holstein.

b. Solen springer ud som en Rose.

Solen springer ud som en Rose,
hver en Støvvej er lysende Guld;
den drypper Vorherres Honning
over Jordens brogede Kuld.

Solen springer ud over Havet
og dufter i Verden ind.
Luften er fuld af Klokker,
og Sorgen har skiftet Sind.

Solen springer ud alle Dage,
frisk som i Tidernes Gry;
saa springer jeg ud med Solen
og bliver et Barn paany.

af Einar Christianssens «Cosmus».

CHR. SINDING:

a. Majnat.

Det er nat så vide over vej og vang,
det er stilt i vejret,
men dog er der klæng som fra månestrålers fineste
streng.

Hur underligt at sidde så ene og forladt!
Gad vidst, om ej det er slig majlys en nat
alverne danse over enge?

Det er nat så vide over vej og vang.
Jeg hører der bæve gennem luften en sang, men
tonerne kan jeg ikke finde.
Det er drømme som kommer, og drømme som gaar,
drømme fra i vinter og drømme fra vår, og vemod,
som vugger mig indse.

Og vemod, som vugger sig så vide over land,
vemod indtil verdens yderste rand, og længsler,
som flokkes og trænges.

Det hulker i skoge og det græder i krat.
Å Gud, hvor det er tungt slig majlys en nat,
at sidde her saa ensom og længes.
Wih. Krag.

b. Høst på heien.

Korpen sidder på kirkeport
skriger så sårt mod kvæld,
nu er der tomt, og nu er der tyst,
over det hvide fjeld.

Klokken ringer fra kirketårn,
ud over øde sletter,
på korsene rider de hekse tre,
og skriger i mørke netter.

De danser over de tuer små
og leger med død mands ben.
Så ler de højt i den tause kvæld
og hopper på gravens sten.

Og korpen sidder på kirkeport,
og klokken den ringer mod kvæld —
men ingen færdes vil længer nu
over det øde høje fjeld.

Wih. Krag.

EMIL SJÖGREN:

b. Falks Sang af „Kjærlighedens Komædie“.

Solglad Dag i hegnet Have
skabtes Dig til Lyst og Leg,
sørg ei for at Høstens Gave
tidsnok Vårens Løfter sveg.
Æbleblomsten, hvid og vakker
breder over Dig sit Tjæld,
lad den saa langs alle Bakker
drysses veirsålt næste Kvæld.

Hvad vil Du om Frugten spørge
midt i Træets Blomstertid,
hvorfor sukke, hvorfor sørg
sløvet, under Slæb og Slid?
hvorfor lade Fugleskræmmen
klappre Dag og Nat på Stang?
Glade Broder Fuglestemmen
eier dog en bedre Klang.

Jeg vil leve, jeg vil synge
til den dør den sidste Hæck,
fei så trøstigt alt i Dynge,
kast så hele Stadsen væk!
Grunden op, lad Får og Kviger,
gramse grådigt, hver som bedst,
jeg brød Blomsten, lidt det siger,
hvem der ta'er den døde Reger.

Henrik Ibsen.